

Startsida

Intervjuer

Om Oss

Prenumerera

Lankar

Annonsera

Kontakt

*Torbjörn Nolkrantz
Målningar
Galleri Lucifer, Skövde
16/10 - 7/11*

GER OSS AV SIG SJÄLV

Torbjörn Nolkrantz är lyhörd inför sitt måleri

På Galleri Lucifer i Skövde visas en utställning med aktuella verk av Torbjörn Nolkrantz, en särpräglad och högintressant målare med sin fasta och livslånga bas i Skara. Första gången han ställde ut på Galleri Lucifer var för trettio år sedan.

Inledningsvis frågar vi Lucifers gallerist Rune Lindström varför han vill visa Torbjörn Nolkrantz konst igen:

– Det är få konstnärer som vågar ta de bildmässiga genvägar och förenklingar som Torbjörn gör. Det är bara de riktigt stora som vågar. Det finns ett känt konsthistoriskt exempel med en cykelsadel och ett cykelstyre.

– Torbjörns konst har alltid en stabil grund att stå på. Han har alltid sett, upplevt något som han vill visa oss - på sitt sätt. Han vill förmedla något, ge oss något, utifrån sig själv. Det han gör är konst. Inte något som liknar konst. I början av sin konstnärliga bana deltog Torbjörn ofta i olika salonger. Jag tror att han nästan aldrig har blivit refuserad. Skaraborgssalongen, Vårsalongen i Stockholm... Han har säkert varit ett glädjeämne för mången jurymedlem. I den stora massa av "det som liknar konst" så är det befrämde att se, att här är det någon som har upplevt något som den vill förmedla på sitt eget sätt till betraktaren.

– Han litar på själva arbetsprocessen och vågar använda sig av det. Jag tror att han någon gång har sagt att han är lyhörd inför sina målningar. Vill målningen något vid tillblivelsen så kan den många gånger få göra det. Det är väl lite samma sak som att författare många gånger talar om att deras personer ofta efterhand får ett eget liv och utvecklas till karaktärer som de inte hade tänkt sig från början.

Och vad säger Torbjörn Nolkrantz själv?

– På ett vis är det bra att man inte var så snabb i starten. Har man inga lagrar att vila på måste man hela tiden höja ribban och gå vidare, säger han med underfundig blygsamhet.

På den här utställningen visar han ett fyrtiotal målningar från de senaste 3-4 åren.

- Det är natur i botten med några enstaka undantag. Jag gör naturscenerier, men jag behöver en aktör i mina bilder. Det kan vara en människa eller ett djur. I mitt tycke blir renodlade naturmålningar för tråkiga.
- Jag tror att en förklaring kan finnas i att jag alltid varit naturintresserad. Jag har en naturkänsla i botten. Mitt intresse drev mig till och med till fjälls när jag var yngre.

På utställningen finns ett blandteknikarbete med collageinslag.

- Det heter Kändisar. Det är en skogsbit med några huvuden inklippta. Det är Andy Warhol, James Dean och Paul Klee. Att det blev just de beror på att jag såg bilderna i en tidning när jag höll på med målningen och fick en idé. Så går det ofta till för mig. När jag målade på en skogskant med en hund såg jag att skogen såg ut som en kuliss som hängde bakom hunden. Och det tog jag fasta på.

Är målningarna självporträtt av dina känslor och tankar?

- Jag skulle ha blivit skådespelare om jag velat visa upp mig själv. Men jag valde ju måleriet. Som målare kan jag åtminstone delvis gömma mig bakom bildens figurer.

Hur ska vi beskriva känslan i dina bilder?

– Målarkollegan Lasse Persson, även han från Skara, sa att han var en operafigur som konstnär och jag i stället var folkmusik. Det tyckte jag inte var så roligt att höra då. Men det ligger nog någonting i det.

Du har bott i Skara i hela ditt liv, märks det i målningarna?

– Det har inte lämnat några spår, vad jag kan märka.

Färgen i dina bilder?

– Jag försöker få färgerna starka och friska, men ibland blir det brunsåsigt. – Jag tar den färg som ligger närmast till när jag börjar på en målning. Det blir min utgångsfärg, sen får jag rätta mig efter den. Det är känslan som styr. Eller kanske mitt eget skönhetssinne. Oftast båda.

Vad styr motiven och stilten?

– Jag målar inte för att andra ska gilla mina bilder. Jag är ett slags improvisatör. Jag vågar lita på min ingivelse. Mer och mer efterhand. Och det

vinner både jag och mina målningar på. Jag har hittat ett eget uttryck utan att söka det. Jag tror mycket på den tanke Tomas Tranströmer formulerat så fint i en diktstrof om att det finns platser man bara kan hitta till om man går vilse.

Vilka konstnärer känner du dig befryndad med?

– Jag känner ett släktskap med Hans Wigert. Men respekten för hans konst gör förstås att man undviker att bli för lika. Kanske finns det också en kontakt med Hans Vikstens konst i mitt fall.

Det finns en vemodig grundton i bilderna!?

– Jag har förstått att det kan uppfattas så. Det är inget jag planerar. Men det blir nog så ändå ibland.

Blandat med humor?

– Första gången jag ställde ut dök ordet ”humor” upp i en recension. Och det har förföljt mig sen dess. Men det känns lättviktigt och sådana epitet vill man ju inte ha.

Naivismen?

– Visst har jag ett naivistiskt bildspråk. Det kan bero på att jag är självlärd. Men jag vill tro att det har en djupare betydelse.

Torbjörn Nolkrantz jobbar tematiskt.

– Nu har temat varit landskap med figurer ett bra tag. När jag startar om kanske det blir ett nytt tema. Vilket det blir vet jag inte. Det beror på om jag råkar se något speciellt som fångar mig när jag börjar. En intressant bild i en tidning kan räcka.

– Det är typiskt för Torbjörn, inflikar galleristen Rune Lindström. ”Det börjar med att han sett något han vill förmedla”.

– Men det är i huvudsak för eget nöjes skull jag målar. Jag frågar mig ibland om det bara är ett simpelt tidsfördriv. Men ibland känner jag att det är ett slags missnöje med det man gjort som gör att man vill fortsätta och höja ribban successivt.

Torbjörn Nolkrantz har en positiv inställning till salonger.

– Jag har varit med på samtliga salonger i Skövde och flera gånger på Liljevalchs. För mig är det ett sätt att testa. Positionen som autodidakt gav mig ett underdogperspektiv som salongerna var en av vägarna att hantera.

BO BORG

101017

Copyright: ZENIT kulturtidningen i väst